

Az utolsó mohikán

2019 július 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

•
•
•

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szanyi kapitányt kivágták az MSZP-ből, amint a macskát szokták...

„Napom túl hosszú volt. Hajnalban boldogoknak és hatalmasoknak láttam a teknősbéka fiait, és most, mielőtt az éj beállott, meg kellett érnem, hogy a bölcs mohikánok utolsó sarjadékát lássam!”

James Fenimore Cooper: Az utolsó mohikán

Hírnök jött a képernyőre, s pihegve szólt: Szanyi kapitányt kivágták az MSZP-ből, amint a macskát szokták, lelketlen állattartók, ürítés végett. Nem tehetek róla, de nekem azonnal a fent idézett Cooper regénye, gyermekkorom nagy kedvence, jutott eszembe. Csak itt és most – mert ilyen világban élünk – Unkasz, a fiúgyermek ütötte le a haszontalannak ítélt Csingacszugot. Gyűztek az irokézok. (Irokéz: haladó bennszülött törzs. Lásd még: Hont András, Pető Tibor, Tóta W stb.) A skalpolás egyelőre elmaradt, de ami késik nem múlik. Már várom, hogy Cooper valamely reinkarnációja megírja az „Utolsó MSZP-s” című könyvet főszerepben Szanyi Tiborral.

A kapitány a legsúlyosabb bűnt követte el, melyet baloldali elkövetés: igazat mondott. Ennek tilalma százszázadok óta tradíció a haladás híveinél. Bűnének halmazatilag fokozva, mindezt nyilvánosan tette, amely módszer szintén anatómia alá esik, elvégre semmi köze a népnek ahhoz, hogy miképpen akarják boldogítani. A végén még bele is akar majd pofázni. Mint fogalmazott: *„Ez így nem párt! Ez így csak egy degenerálódó belterjes klub, ahol a politikai témakészlet elapadt, s jobbára az itt-ott fellelhető apróbb krajcárok után kapirgálunk”,* továbbá még *„korrupt bandának”* is nevezte őket.

Hát, mit mondjak, magam sem fogalmazhattam volna szebben.

Persze temetni jöttem a Kapitányt, nem dicsérni. Mert vitézi kiállításának értékéből igen sokat levon az a bizonyosság, hogy amennyiben pártja nem Ujhelyit küldi ki Brüsszelbe jó pénzért üdülni, akkor bizonyára magába (vagy valami másba) fojtja véleményét. Nem így történt, ezért megivott néhány pohár erkölcsi felsőbbrendűséget és megírta levelét. Persze esélytelen volt, hiszen – ahogyan a Szeviép-ügy halad – Ujhelyinek van szüksége a képviselősséggel járó mentelmi jogra.

Sok szempontból, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a Kapitány valóban az utolsó mohikán az MSZP törzsében, mióta Horn Gyula elhullott az alkohollal folytatott kilátástalan küzdelemben.

Ék ketten nemcsak egyének, hanem egy típus utolsó képviselői.

Ez a fajta mintegy a vidéki párttitkárok kvintesszenciája, párlata (hogy stílusos legyek). Hazugok voltak, bunkók, iszákosak, tolvajok, ám jól ismertek, és nekik még valamiképpen mégis sikerült a csermaneki kisémmel elhitetni a gondoskodó, érdekeiket szem előtt tartó, plebejus, „baloldali” politikai mítoszt.

Ami nem csoda, mert a magyarok nagy, tán döntő többsége óriási egzisztenciális veszteségként élte meg a rendszerváltozást. Egyik kezükbe kapták a szabadság ígéretét, egy szavazócédulát, a másikba pedig a felmondólevelet, mellyel elvesztették a munkájukat. És – mivel úgy általában az emberek pénztárcája sokkal érzékenyebb, mint a lelke – nem elégítette ki őket a cserébe átnyújtott „szabadság” szó, már csak azért sem, mert nem nagyon tudták, hogy mit jelent. Megjegyzem, a szabadságra oly érzékeny értelmiségiek, fodros lelkűek, kőfaragók és balett táncosok se nagyon tudják, csak sírnak érte. Tulajdonképpen, egyéni ízlésemről eltekintve, nem sok meglepés volt abban, hogy '94-ben aztán jól visszazavarták őket.

Zárójel. Számomra '94 választóvonal volt. Ekkor vált végképp nyilvánvalóvá, amit addig is sejtettem: a rendszerváltozás nem sikerült. És hogy ezek nem csak a magyarok körül, hanem sajnos bennük is élnek még, mert nem sikerült – nem is nagyon akartuk – kipurgálni belőlük. Hogy sokkal nagyobb a kár, mint gondoltuk. Zárójel bezárva.

Ami kétségtelenül a javukra volt írandó, hogy ék még zsigerből elutasították a liberális „értékeket”. Utálták a buzikat, a gender-lázálomról azt sem tudták, eszik-e vagy isszák, az SZDSZ-t hasznos idioták gyülekezetének tartották, ideológusaikat pedig konkrétan – és találóan – hülyének. Igaz, cserébe a libik pedig – ugyancsak nem ok nélkül – őket tartották bunkónak.

Elmondható tehát, hogy a kapcsolat az oly kívánatos kölcsönös megbecsülésen alapult.

Még az is elképzelhető – bár nekem kétségeim vannak – hogy valamiképpen, valamennyire hittek is abban, amit hangoztattak. És, ami talán a legfontosabb, jól értettek az övéik mohóságának féken tartásához. Megedzette őket a kés?-kádár-kori párt csúcsainak híg levegője és az ott dúló bizantikus intrikák, ahol a bukást a sikerrel egyetlen rossz mondat, vagy kádári tekintet, választotta el. Meg volt bennük valami primitív, állati ravaszság, amit kiválóan kamatoztattak a személyzeti politikába. Ez az egész embertípus – hál' Istennek – eltűnt, és így, lassan, harminc év után, már nem is emlékeznek rá – a hozzám hasonló vénembereken kívül – senki.

Nekik gyakorlatilag '98-óta végük, és amit azóta látunk, az annak, a horni MSZP-nek a nem túl épületes haláltusája.

A 2002-től következő MSZP-ek, az új undokak, már teljesen mások voltak. Nekik senki sem hitte el, hogy a „nép” gyermekei, igaz, nem is erőltették. Ők már csak lopni akartak, mindenféle ideológiai stílik nélkül. De mivel nem állt mögöttük egy átvitt élet minden értékes tapasztalata, a libsi „szakértők” viszonylag könnyen rávették őket a kollektív öngyilkosságra. Ami nem is lett volna baj, csak sajnos nekünk is részt kellett venni benne, és nem nézőként; mert úgy még bizonyára élvezték volna.

Az MSZP-t mára az SZDSZ túlélt bajnokai is – új gazdatestet találva a Momentumban – elhagyták. Persze nem tudják, hogy a pióca jövője szempontjából nem mindegy, hogy mekkora állatra kapaszkodik rá. Karigéri sokat tudna erről mesélni.

Eddig még úgy gondolták: őket választják ki, kivel „álljanak össze”. Mára már összeállnának bárkivel, de senki sem választja őket, és tétován, némileg ijedten, de tehetetlenül hullanak a gyurcsányi fekete lukba, amely majd végleg elnyeli őket.

Amúgy nem kár értük.

Nem véletlenül mondta a már demenciába süllyedt Horn, egy tiszta pillanatában, hogy *„Egyedül vagyunk Tibor! Hát nem? Kivel álljunk össze?”* Aztán eltűnt Gyula, és úgy tűnik, Tibor már egyedül sincs.

<https://aristo.pestisracok.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
